



# მათრახი

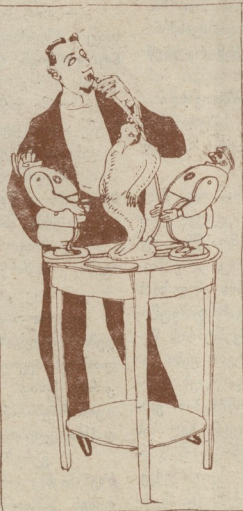
და საღამური

## № 27

ყოველ-კვირეული, იუმორისტული ჟურნალი

### მიიღება ხელის მოწერა 1910 წ.

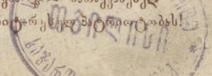
1876



ქალბატონებო და ბატონებო!  
 გთხოვთ ინახუდეთ ჟღერა - ამაში:  
 არს ებერგეულ „გე'მარტ რუსსა“,  
 მთელწველევითი ურია შკაში.  
 და რადგან იგი, ხვეულებრივთა,  
 სიღარიბეშა წელში შარგადა,  
 სცემენ ვიდრე მდის „მართობებსა“  
 არ უღალატებს მგლავებში ძადა.

მეც ამ შე'ვლეთ! აი ა' მდილით  
 მდინედ გაბერე შე გბრალი,  
 ახე უკეთ ვსთქვათ, გუმართე წელშა,  
 უბედ გაუნდა მას საფანელი.  
 მართობებზედ უნებ გადღერ,  
 საკუთარ თვალებს არ უჯერებენ,  
 და, ძველებურათ, ვრამოლნაიეს წილ  
 მუშტებსაც აღარ მოიღერებენ.

მე ვკვლავ ზებურე ზატრა მიღსა  
 არ შაკაშა რე ვარცა ხანს შარი  
 და სსწაულად წარმ'ავუვლანს:  
 ურია ეხდა უკებ ბანხირა!  
 ზატრაობებზედ თაიფისაგ ხელდავო  
 ენა ვერ ასწავლანთ თაუ'ღაბდობას!  
 მამ გაუმბლანთ სათავანებულ  
 გე'მარტობებსაც მართობობას!



# ეშაქის ინტერვიუ

სამსონ ფიცხალავასთან

ახირებული კია სწორეთ! ძალიან კარგათ ვიცი საქმის ნამდვილი მდგომარეობა, მაგრამ ძველი ჩვეულებისამებრ მიინც უნდა მიხვიდე, მიესალამო და მიუესამიძრო ადამიანს, მწუხარებაში ჩავარდნილს და მგლოვიარეს. მხოლოდ გუშინ შევიტყვეე, რომ ქ. შ. წ. კ. გ. ს. გამგეობამ ითათბირა, ითათბირა და საზოგადოების წიგნის მალაზიაში მომხდარ „პატარა უსამოვნობის“ მიზეზათ, სხვათა შორის ბ. ნ. სამსონიც აღიარა. სამწუხაროა ეს მოვლენა, მით უმეტეს, რომ მდივანი გამგეობისა ერთი შეეწირა საქვეყნო საქმეს.

— გამარჯობა! შეიძლება შემოვიდე? შევეკითხე ცნობილ საზოგადო მოღვაწე ლობჯანიძესთან მოსალუბრე მდივანს.

— ოი არამც დაუნახიხარ კაცს! ჩუმათ ჩილაპარაკა სამსონმა და თანაც ხმა მალა დასძინა: მობრძანდით, ძლიერი ვიწროობაა, მაგრამ რა გაეწყობა, მობრძანდით!

— იქნებ დაგიშალეთ რამე? ბოდიშს ვიხდი...

— არა ბ. ნ. ნუ სწუხდებით, ნუ სწუხდებით. აგერ ამ ქაბუქს ველაპარაკებოდი ზოგიერთ საზოგადო კითხვებზე.

ლობჯანიძემ სათაულები შეისწორა, თავი მალა ასწია და მედიდური სახის გამომეტყველებით მხოლოდ ერთხელ გადმოხედა. ვერ მოასწრო მეორეთ ვაღმობედა, თორემ ალბათ არც ვერგ მომიძულებდა, ვინაიდან ამ დროს წიგნის მალაზიის წინ ვილაქ მანდილოსანმა გაიარა. ახალგაზრდა მეცნიერი, ელვის სისწრაფით წამოიჭრა, ინვეტარის წიგნში ჩასაწერათ ჩამოლაგებულ ბიუსტებს ფეხი წამოკრა, ახელთიკით მიფანტა-მოფანტა და უკებ ქალბატონის ბეჭებს დაეკა. ხუთ-გზის მოწიწებით ემას ბორა მოძებლებულ ხელთათმანს მაოკვენა ხელისას და საბრალო ქალი მხოლოდ მაშინ გაშორეკვა. განაცვიფრებაში მოიყვანა უცნობი ქაბუქის ასეთმა უქვეშევრდამოღესმა გრძობებმა და შესამუსრად ამართული ჭოლგის ტარი ისევ დაუშვა. ლობჯანიძემ მსწრელი ბოდიში მოიხადა: ნაცნობი მეგონეთო და ინციდენტკი მშვიდობიანათ გათავდა, ჩვენ კი ძლიერ გვესიამოვნა პარტათ დარჩენა.

— ჰო, იმას მოგახსენებდით! თქვენ რა შვაში ხართ, რომ სადაც წიგნის მალაზიაში, შენ ხარ ჩემი ბატონი, რ ათასი მანეთის წიგნები დაიკარგოს?

— რას იზამ ბ. ნ. ეშაქა! ხომ მოგცხენებათ მდივანი ვარ ამ დასაქცევი ში. ურიცხვი თავსატეხი საქმე მაქვს, ათასი საწერი, ათი ათასი პასუხგასაცემი, ასი

ათასი მისაღები, მილიონი წასაკითხავი და ჩასაწერი; აბა საიდან უნდა მედგენებო, ციფრული წიგნის მალაზიისთვის?

— აკი მეც მაგას არ ვამბობ? ერთხელ შემოვიარე შემთხვევით და მთელი თვილისის უსაქმო ქუჩათ-შობმელები სულ აქ, ამ თქვენს „ვიწრო“ კანტარაში ლაზლანდარობდენ.

— და ეს განა ერთხელ? რასა ბრძანებთ, ეს სულ მუდამ ეამს ასეა. აქ საქმის გაკეთება ყოვლად შეუძლებელია, ყოვლად მოუხერხებელია. ვისაც აქვს, თუ არა აქვს საქმე, ყველა აქ მოეჩიირება.

— ერთგული კლუბია, თქვე დალოცვილო!

— თქვენ რა გიჭირთ, ყველაფერს ხუმრობაში ატარებთ და ზოგი ჩემი იკითხეთ. თუ რამე წახდა, სამსონი, სამსონი და სამსონი. ოპ მომცა ერთი საშსონ ძლიერის ღონე, რომ სულ ჩამოეანგროს ეს ქარავსლა.

— მართლაც და ცუდ გეგმაზეა აშენებული!

— არა, მითხარი ერთი თქვენი ღვთის გული-სათვის, შეიგნებო კაცმა ამდენ ხიზაკ-ხუბაკს ინვენტარის წიგნი შეუღვინოს? ხომ სულ დაიმტვრა საწერის დროს?

— შე კაი კაცო! ერთი არ გადაჩეება თქვენ სიყმესა ვფიცავ! მეტადე რაც ვასატეხია. ან სად გაგნოლა ინვენტარის წიგნი ასეთ დაწესებულებაში? „ქანშინწილკანგანსანი“ ჩვენი ერთად ერთი სიამატიური დაწესებულებაა.

— რას ამბობ კაცო, რა დაწესებულებაო?

— როგორ თუ რა! რა და ჩვენი „მატიკა“ ჩვენი „ქანშინწილკანგანსანი“!

— კაცო, რა არის ეგ „ქანშინწილკანგანსანი“?

— ოოო... ბევრს რა გაგებო, აღდრე დაბერდებით! ახალგაზრდა კაცი არასოდეს არ უნდა ცდილობდეს ბევრის გაგებას. აი ამ მოსაზრებით ძლიერ კარგი ქენით, რომ შესამე რვეია უარყავით. ვინ იცის რაებს არ ვაიგებდით და მაშინ ხომ სულ უკებ დაჩაჩანაკებოდი?

— ვერ მივართვით! ჩვენც თავები გვაბია მხრებზე! ჩვენც კარგა ვიცით „კიბორჩხლები სადაც აკეთებენ ზამთარს.“

— ძლიერ სასიამოვნოა მე და ჩემმა ღმერთმა!

— რას ამბობ კაცო, აქ რო მას ინვენტარი შეუყვნათ, მერმე ვინმე უსაქმურმა ხელს გააყოლოს და კიდევ ალაოში გამატარონ? არა, ძმაო, არა!!

— ჰო და მე თქვენ მოგახსენოთ უსაქმონი კოტანი შემოდიან! კიდევ კარგა წვერი თუ წილებს მაინც!

— რის წვერი? წვერი აქ ორი სამი არ შემოდის. ამდენი წვერი კი გყავს? სულ რაღაც რამოდენიმე სული ბოგინობს ამ ქალაქში.

— მერე რატომ არ გინდათ თქვენ, რომ ბევრი გყავდეთ წვევრები? შარშანაც და წელსაც თქვენ ამბობთ რჩებენ საწვევრო ფულის შემცირების წინააღმდეგ.

— ეშმაკი ვარო ამბობდა და ისეთ უბრალო მოსახრებას ვერ მიმხვდარხარ! კაცო, ვინ ურჩევს კაცს: აი ის ტოტი, რომელზედაც შენ ზიხარ და ლულუნობ, სწორედ ის ტოტი მოხერხებ, რომ ძირს ჩამოვარდნო? არა, ვინ ურჩევს ამას თავის მეგობარს? და რომც ურჩიო, გიგი იქნება დაგეთანხმოს? ჩვენ აქ ბევრ სხვა რამესაც ვინიზუბებთ, მაგრამ ყველაფერი ეს სხვათა შორისო, რომ იტყვიან ხოლო უმთავრესი კი ტოტის საკითხია.

— მაშ ახლანდელი გამგეები ქანშინწილკანგანსან—ისა არ დისთანხმდებიან ამზე?

— არას შამაზინგრობით!

— მაშ მუღამ ორმოცდა ათი წვევრით უნდა იზოგინოს საცოდამა?

— ისულ არარაობას ცალუღელა ხარი სჯობიაო! ია სჯობია 50 გყავდეს და ჩვენა გყავდეს, ვიდრე ათასობით იყოს და გარეშე ჩვენსა.

უცებ კარები შემოიღო და რამოდენიმე ახალგაზრდა შემოიჭრა. ერთობოდა გოთუას ახალ ჰიესახე კამათობდენ. ეტო ამტკიცება მთელი „დრაბა“ ს. ყიფიანის სცენებიდან არის მოპარულიო. მეორე ამბობდა ყველაფერი საკუთარის ნიჭით არის შედგენილიო, მესამე კიდევ სხვას და ყველას საერთოდ დიდი კმაყოფილება ეტყობოდათ. მე საჩქაროთ გამოვეთხოვე ჩემს ძვირფას მასინძელს, გვერდ ჩამოვუთავე კამათში გართულ ქართველ ახალგაზრდებს და მშვიდობიანთ გამოველ ქუჩაში.

ეშმაკი.

მ თ ვ ა რ ს .

ცის კაბადონზე, შედიღურთ მისცურაჲს მთვარე, დამის მსათობა, სეყვარელი, შუქ-მოაღვარე... ძირს, ღედა-შეწას, სახათ დასცქერს, აფენს სხივებსა კაღურესება ცრემლ-შინაწურს, განაწამებს. მინაგვის უვაჯალებს სუსხით დამხრავთ, ძირს განაბრ-თხულებს,

ქარის გათელით, სახსეგროთ მტკრით დამარსლებს, თავს დასცამციმებს ვით კეთილი ჭირისუფალი და ახუდგმულებს... ეზა-დაბნეულთ უსწროთ თვალთ. აჭა, ნაზადამი გულ-ხეივანდამს ჩაქათქათა, თათქოს ჭითხაფულს: დადგრემალი ის არი რათა? და, იმის ბუქწანს, გულ-ჩათხრბობისს, შედგოვარეს სხივებს აქარგავს თვალ-წარმტაცათ მოკლეურესს. აგერ ქაღაქსა გაუსწროდა ის მისინებულს,

მწარეთ მოქსნეულს, დღიურ შრომით დაჯავებულს და ჩაუხედა... განათა შრომის ბაზრე... სად იმას მარად დამაშურავლათ ელოფა და ზარი. სად ითვება ფულზე კაცის სისხლი და აფელი, ნორჩი ძელ-ღინე, სიგეგელისს ტკბილი წაქები, სად თვით სხეულსა, ფას-დაუგებ უმანკოებას, ურცხვით ჭიდიან სეყვარელი თვით ჩვენს დემთ. და კვალად ნულ ნულ გამოსტაცა სხივები ქაღაქს, აღამანათა თფლით ნამულს, სისხლითა ნაღაქს და დასაქლისკენ შედიღურთ იბრუნა ზარი, შედიღურ-ღინეჲთ ჩაუხედა ქვეყნისა ეზირა.

მთვარე, მსათობა! რად აქედნე ზურგო სთფელს კატა სათვით ახრებულს, ჭირში შეთფელს? ვეულ-მინდობის კადრეგელს, გულ-საღვად გატალებულს, დამხრად ურეგელს, გათფელს და დამბლებულს? მთაწინდა განა ჩვენა უთფა შესახარელი, გმირების სისხლით მოქარგული ცხოვრების ვეელი? სირცხვილი მთვარე, დამის გზარა, ქვეყნის სათელა, ზოეტათა გულის მამბებელია, გრძობათა ამშლელო შენ გაქეცი ამს სთფელის შეგარსა მწარესა, და მიმამლე... შორს... შორს სადღა უცხა მხარეს. ოჲ მთვარე, მთვარე!..

6. ჩხიკვაძე.



ახალი ამბეო

ქველმოქმედება. თფილისის სათავად-ანზაურო გინანზიის პედაგოგიურ „იიაროს“ კეთილი საქმე განუზრახავს. ანგაროშის გაკვეთილებზე ბავშვებს წერა: კითხვის საზოგადოების მალაზიაში წაიყვანენ და ანგაროშის შესასწავლათ რვეულებს ათვლევიანებენ. ამ, მართლაც რომ საუცხოვო, მოხერხებითა გადამწყვეტილია ორი კურდღლის მოკვლა: ჰამაც მოწაფეები ანგაროშის ისწავლიან და ჰამაც მულმივი რევიზია იქნება. ამასთანავე გადამწყვეტილია გაკვეთილებს დაესწროს გამგეობის წევრი ფ. გოგინიშვილი.

უბრალო შიში. როგორც ვაგივით, პარიზში მყოფ მგოსან აკაკის, მხოლოდ ახლა ვაუგია, რომ წერა-კითხვის მუზეუმის ნიეთებს „წიგნებში“ არა სწე-

რენ. მგოსანს უფიქრია: ვი თუ ჩემი საიუბილეო საჩუქრები ვინმე ვარეშე პირს ჩაუვარდეს, ინვენტარის წიგნში ჩასაწერათო. დავარწმუნებთ პატივცემულ მგოსანს, რომ შიში ყოვლად უსაფუძვლოა, ვინაიდან „ქანშიწილკანგანსანის“ საზოგადოება ისეთი დაწესებულება არ არის, რომ იმისი ნივთების გაფლანგვა ვინმემ იკადროს.

შ ა რ ა დ ა

ნუ თუ იქნება ამ ქვეყანა ქართველი კაცი, ხორცსხმული, რომ არ იცოდეს ლობიოს ნაყოფი, მწვანეთ მოსხმული??!! არა მგონია, რადგანაც ეს მას არ ეპატიება და სხვა ბოსტნეულ ჯიშებში მაშ ალარ გვიანდა ძიება. აიღეთ ახლა ეს სიტყვა და ორ ნაწილ თ გაჰყავით; შემდეგ, შუბლს თითი მიიდგით, მკირედი ხანი დაჰყავთ და მოიფიქრებთ, იმათგან თუ ჩვენ რომელი გვკვირია, რომ შეას ქვემოთა, უთუოდ მოსასპობ ვასაწირია. ნაკვლად, შენახულს მოაბით ქორონიკონის ქაელები: სამი მარცვალი ლობიო სამ გზობის განამრავლები და ნუ შესდგებით, ჯერ კიდევ ბევრი გზა გვიძეეს საეალო, (ძნელი აქვს ზოგ-ზოგ შარადას ასაელო-გამოსაელო)! მაშ გამონახეთ ორგანო სიტკობ სიმწარით ქებული; არც ძლიერ გრძელი ვარგაო, არც მეტათ დამოკლებული; კეთილსაე სთესავს, ბოროტსაე ვის როგორც გაეხერხება, მაგრამ ბოლოზე, უთუოთ არ აწყენს ხელის შეხება შემდგომ მოახლის სახელსა დისტაქარობა სკირადება, თუ შუა გაჰყავთ, არჩევა არც ეგრე გაგიკირდება, რამეთუ ორივე ნაწილი არს ერთგვარ მოსახმარელი და იმით არა დაშავდეს

თქვენ აირჩიოთ რომელია და რომ შარადას უკლებლ შევეუკრათ მაგრა თულები, უნდა ვიპოვოთ ლითონი რკინისგან შენადულები. შუაზე გაესკრათ, მეორე ნაწილი განზე ვისროლოთ, ხოლო პირველი, ხელ მარჯვეთ საქმეზე წამოვიშველოთ. შეხედავთ, ნახავთ მივგავლდა მხოლოდ ერთილა ანბანი, პირველი არის სწავლის დროს პირ ვასალები საგანი.

ვისაც გული აქვს საგულეს და საშარადო გონება, მს ეს უმსგავსო სახელი უთუოდ გაეგონება. იტყვის: „გაგლანძღე იმ ეშმაკს ვახუთს არ ეპატრონება! ნუ თუ სხვა გვიარ შარადო კოლოს არ მოეკონება, რომ ამ უმსგავსოებით არ მოჰკლას ჩვენი გონება, ხომ იცის მისი წაკითხვა ანაგვის მოეწონება?“ მართლაც რომ ესე შენიშენა გულზე არ მოამეფონება, თითონაც ბეცრი ვიფიქრე (ჩემს სულს მიეცეს ცხონება!) მაგრამ არ იქნა, სხვა გვარის ვერ შევედრე გამოგონება. ეს გემრი „დრამატურგია“, მწერლობას დემონება, (თუმცა მკირედი ჰქონია ზემო სართულში ქონება) ერთი დასწერა, მაგრამა ,,ოტელოს“ შეეწონება პატარა ,,ზუბრუკანებისა“ ტაში არ დაეყონება ქართველსა მსახიობებსაც ვაუხალისა გონება. ვინც აქამომდე ვერ ახსნა ხელობა დაეწუნება, არც აწყენს მკირედი მათრახის კულის ცხუნება.

კოლო

# გურული სცეხა.

## საშობაო მზადება.

— რას შობი ზეხა? საშობათ ხაზირობ ხომ შენებობა?

— დაგწვევლო რაფერ დაგწვევლო, რაფერ გაგიმეტო და დაგლოცო, რეიზა დაგლოცო, ყბას რეიზა მიქცევ? ორი დღით უფროსი კი ვ.რ შენზე მაინც, სხვა რომ აფერი იყოს.

— რა იყო ბიცოლა, რამ მოგიკიდა ცეხლი?

— რა იყო, ვითამ არ იცი?

— არა, შენ არ მომიკვებუე, აფერი არ ვიკოდე!

— რაფერ ჩივი ციკავ, ჭურში ხომ არ ხარ, რომ აფერი იცი? ქვეყანაზე ქრისტეს ტირილია, იმისანიღ დროია ადამ კოკობაზე არ ყოფილა, თათრობა მოგვიბრუნდა, თვალი ცისკენ მაქ კუდიან სისხლისფერ მასკვლავს დევინახავ შეთქი—დიდ ქარსაც მიველი და ქარაბოტსაც, მიწის ძვრასაც და ქვეყნის რღუნასაც—ბარდღოში დეიქცეს და ამუარდეს ავი ქვეყანა, ნეტაი მუცელში გავწყალეროდი ნენას, ნეტაი ჩემს მაგიერ გველის წიწილი გასჩენოდა და მე ავი დროი არ მომსრებოდა. ასე რაფერ გვდირიენ, ასე რაფერ გადიშაღენ, ასე რეიზა გამეისხეს ძაღლის ზორცი, ასე რაფერ იფიქრეს მთელი ქვეყანა ჩალითააადახურული, რასაც გინდა იმას ეიზამთა...

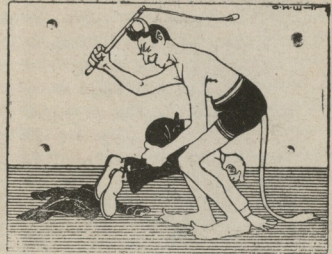
— ბიცოლა, ჩემდა ზიარით თუ რამეს ჩივი, შეკ მიმახთინე, თვარა მოშლილ დელის წისქვილსავით რომ მოსდექი—მთლათ დღებინე.

— დაგაბნია ჩემ სალოცავმა, ამხელა ღუნდრუკი თვერ მიხთი, არამეტა შენი დღეი მოსრება... დღემანდელი ამბავი ჩემ ბეტერმა ვერ მიხთა, დღი ამას ჩივა და პაწეი, ყველაი ტირის და მოთქვამს.. ჩენი ქონება რომ კანცელარიაზე გაახიბაკეს ვერ შეიტყვე? ძაროში ქათამი არ დააყენეს, სასუქში ღორი, ბავაზე ძროხა და ხარი, ნალიაში სიმინდი, ხულაში ღომი, ჭურში ღვინო, ოჯინჯალზე გაჭვი, კუთხეში კარდალი, ლოგინზე ნობი და ფარდავი, საბანი და ბალიში—წალდი აღარაა და ცული სული ამოხთა იმას, ვინცხამ ჩვენ ამ დღეში ჩავგადლო... მეერ რეიზა, რაცხა მოსახმარი მაინც იყოს, მე რომ გაქიერებულ სულს ამომახთენენ, გაქიერებულს მაინც ხთებოდეს რაიე, ხუცის დრაიზა, ავია სამართალი? ამას ქვია ქრისტეს მიფერობა? თათარ სტრენის ქე ვეკოდვებოდით სოფელს რომ ახიბაკებდენ და ხუცებმა არ შეგვიცოდვა! კი მოგვილიტეს გულიდგან მარა ისე რავა მოვკტები, რაცხა მაგინის

ამბავს არ შამიფესწორო, ისე რავა იქნება, როიცხა ჩვენც არ დავქორდეთ.

— შენი შეიღობა, კაი და თეილია! რაცხა კაცების ამბავს ჩივოდი შეგონა, თვარა ხუცებია თუ მ-ილიდი ქმარ შეილიანი ქალი, ავი არ მიფიქრებია სტორფე!..

პიტა.



## მარსკვლავს.

ოავეარდის შვილო, ცას მოკომციმეე, მინდა რამ გკითხო, დამიგდე ყური, თანამიგრძენი შენ მაინც ბედკრულს, გამიწიევი სიკეთე ძმური.

აქ ვერვის ვანდე გულის პუბი, ვერც აღამიანს, ვერც მდღელო, მთა-ბარს, თანავარძობის წილ ზოგი დამცინის, ზოგი ზხამს მაწედის, ზოგი კიდევ ძმარს...

მაშ ყური მიგდე, შენი კენესამე, შენ მაინც მიგრძენე, შენ გეთაყვანე! ჩემი გულის თქმა შენათ იმინეი, თავს შემოვლევ, მას ეავანე...

რაა რომ მტანჯავს, ისრათ შესობა, ძირს, ძირს მეწევა და მაქცესკენლებს? აზრს ფრთას უკვეცავს, გრანობას მიმარხავს და დაუნდობლათ მაკენეს-მანელებს.

ვისი ბრალია? ნუ თუ დემონის თავს კარმიდამის რომ დახარხარებს... ბნელენს რო ეტრფის და სინათლეს კი აღარ გვაჩვენებს და ფრთებს ფარებს? იქნებ ბორკილის ჩხარუნი იყოს სვედის მომგვრელი, გულის იარა; ან იქნებ კენესა დედის, სატრფვის საშუმბლო მხარე რომ დაიარა?

მარქვი, შუქურო, ნუ დამიშლავ, გულწრფელი სიტყვა ჩამომიხებ! შენც არ მიმტყუნო, არ მიღალატო, შენც არ დამიგო მზაკერული მახე!

მაშ კიდევ შეითხა: მეგობარს ცბიერს ხომ არ უძღვნია კმუნეის საშალა. გულ წრფელ სიტყვაზე რომ გაიკინა და უნამუსოთ გამყიდ გამკვალა?.. ან კენესას მშრომლის, ზუნ დაღებულის, ან შეიბნელ საყანს, ცოცხალთ სამარგს, ან თალხით მორათულ და სასო მიხდისლ ერთ ღღოს ბედნიერ სამშობლო მხარეს? მარკვი, შუქურო, რამ მიძღვნა კმუნეა? პასუხი გამეც შენ გეთაყვენე, ჩემი გულის თქმა შენათ იმჩნეი, თავს შემოივლე, მას ეაკვანე!...

3. მალაქიაშვილი.



ორი ემბავი.

- ტი, ბრატ, ნა პორტოვოი გოროდ ბათუმ ბივალ?
- კაქ-ჟე, ბრატ, ბივალ.
- ჰო და ახალი გავეთის — „ბატუმსკია ვესტის“ რედაქციაში ხომ შედი?
- შენც იცი, რომ მე გავთეები მიყვარს და აბა ბათუმის ახალი გავეთის რედაქციას უნახავს რას გავუშვებდი?..
- ამბობენ, იქ ახალი რედაქტორია, კი რედაქტორია, უპრავეის კაციო.
- მაშ... მაშ... მაშა... ნამდვილი რედაქტორი, მშენებელი... სწორით ისეთი, როგორიც ამ დროს შეგფერება. შენ უნდა ნაშო, როცა ის სა-

გავეთო მასალას კითხულობს, მკმუნე კმდგომარეობაშია თუ საგაზეთო წყობაშია მისი. აი ისეთი, პროგრესულს რო ეძახიან, მთავრობას რომ არ მოსწონს. — ანა, — ცეცხლივით აენტება და მის სიბრახეს ვერც ჩემი კლამი ასწერს და ვერც ჩემი ღამაში პირი იტყვის.

- აი, ვუცხოვნე მამა!.. ბიჭი ის ყოფილა ..
- ბიჭი და მერე როგორი!.. ერთი ასეთი წერილი აიღო და მის ავტორს ზედ კაკალ თავზე გადაახია ..
- როგორ თუ თავზე? ზურგზე რათ არ გადაახია...
- აბა შენგან არ მიკვირს? რათა ხარ ასე მიუხედნელი?! ზურგი, ბრატ, აქ რა შეგზია. იან წერილი იმ ავტორის თავს შეეჭმნა და თავზედაც მიტომ გადაახია
- ყოჩაღობა უქნია...
- მაშ... მაშ... ყოჩაღობა და მერე როგორი?! ერთი წერილი ვაპაროდა, ბათუმის ოლქში ერობის შემოღების „სოვეშჩანიც“ გამო დაწერილი, წერილს თურმე ცოტა პროგრესული სუნი უღიოდა. გაჯავრებულნიყვენ და ამიტომ რედაქტორი კი 300 ქანქარით დაეჯარიმებიათ. ამის შემდეგ თურმე იწყეს ფორთხვა და მერე რანაირი ფორთხვა. . ორი ვეებერთელა ფელეტონი დაბეჭდეს - ერობის შემოსაღებათ აქაურმა ადმინისტრაციამ ბევრი იშრომა, მარა რა ექნა, აქარლებმა არ ინებეს ერობაო.
- მაშ რედაქტორი დიდი ტენის კაცი ყოფილა...
- და მერე როგორის?.. ამბობენ, თვით-მართველობის მოღვაწეთა ტენი, ერთად აღებულო, რედაქტორის ტენიზე ვ გირვანქით ნაკლები გამოვიღო...
- იმას კი აღარ ამბობენ — ვინ აწონაო?!
- ამბობენ, როგორ არ ამბობენ... ლომბარდში ძვირფას ნივთების შემფასებელმა ფეტვად ჯაინამ აწონაო.
- სხვა ვერა ნახე რამ, ბათუმში კეთილ-აღსანულსხავი?..
- ბევრი, ძმავ, ძალიან ბევრი. მარა აბა ახლა ყველას აქ ხომ ვერ მოგიყვები.
- პოეალუსტა, ერთი რამ კიდევ მითხარი.
- სა?აკალაქო სასწავლებლის გეგრლით გავიარე. მთელი კლასი ყვიროდა. ზღრავია „უილიამი“ში პრევესსორიტელსტეოროოო!..
- რა ამბავიაო?..
- ამბობენ ოკრუქნო ინსპექტორი კი ჩამოდისო და როცა სკოლაში შემოვა და მოგვესალმება, ასე უნდა მივაყვიროთო. თუ გვითხრა: ხარა-

შო, დეტი!..—მაშინ ასე უნდა ყვირილიო: „რაუ სტარას ჯა ვაშე პრევესხოდიტელსტოოოოო“. . თუ გვიხბრა: პროშაიტე, დეტი!—მაშინ სხვანაირად უნდა ყვირილიო: „სასტილი ვავაპუტი, ვაშე პრევეს-ხოდიტელსტოოოოო“!.

— მერე ნეტავ თუ ესტუმრა იმ სასწავლებელს ამნაირად შესავიერები კაცი?..

— ესტუმრა თურმე და როცა შეუყვირეს, ერთ საყენზე შემხტარა იყო შიშით. — რატომ ყვირით ასეო, ეთქვა — ცირკულიარში ასე სწვრიაო — ევასუნხა სკოლის ინსპექტორს.

-- მერე გიღლო არ უნდა ასეთ ინსპექტორს?..

— სხვებმა რაც უნდათ ის უძღვან, ხოლო ჩვენ კი უსათუოდ უნდა გავუფხავნოთ ერთი მოზრდილი მათრახის კული წარწევით: „зв усердце“.

— კი აზრია, უსათუოდ გავუფხავნით.

კავი.



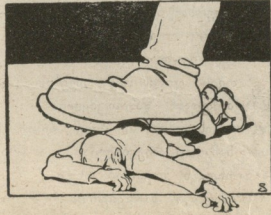
მათურის ცის ტატნობა.

უნდა მოგახსენო, ჩემო ეშმაკო, რომ ერთ საქმეში მე და შენ ერთობ დამნაშავენი ვართ. ცოლდა გამეღაწეებელი სჯობია, და უნდა გამოვტყდეთ. საქმე იმაშია, რომ ჭიათურა, რომელიც ყოიმდე ავსილია საჩვენო საქმეებით, ერთობ მივიწყებული გვავს. ეს შიუტეებელ ცოლვით მიმანჩია და იმედია შენც დამეთანხმები. აქ, ჭიათურაში, ანგელოზთა სრული ბატონობაა, ჩვენ კი გავჩერებულვართ, სამკალს არა ვმკით. მაშ მე დღეიდან ვიწყებ ამ საქმეს, სმენა იყოს და გავგონება!

საეშმაკო ფიქრებით და ჭვირთული ვსჭერტდი ჭიათურის ცის ტატნობს. იქაურობა მოხანკალე-ბული იყო, ერთი ვარსკვლავიც არ ბრაწოდა თვალს. უცებ ამ უსაზღვრო ვთერში (პიეტე ვარ მაშ რა ვარ?) შავათ აღიბეჭდა „ნული“, დიხს არაბული ნული. მე იმ წუთსვე მივხვდი რაშიაც იყო საქმე. ნული ნულიაო, იტყვი ეშმაკო, მეტი არაფერიო, მარა მე რომ დიმიტრი მერევეცოცა ვიყო, ან

კიდევ ჩვენი რომაქიმე, უთუოდ ჩვენი და დავამტყიცებდი, რომ ამ ცოდვის რაღაც მისტიკურა ძალა აქვს. წარმოიდგინეთ, თქვენი ჭარიმე. შემდეგი: ესთქვათ ხაზი დიწყო წერტილ ა—დან, მოუკვარაჴენებს, მოუხოვს და კიდევ ა—ს უერთდება! ბატონო, შეუერთდეს ბს, ვს, რაღა კიდევ აქ მოდის? მარა აქ უთუოდ რაღაც უჩინარი ძალა მოქმედებს. . დიხს, უჩინარი! მარა წარმოიდგინეთ თქვენ, რომ ჭიათურაში ეს ძალა აღმოაჩინეს, დიხს, ეს რაღაც ზენაარი, მიუწოდებელი ძალა აქ აღმოჩენილ იქმნა. და არ იკითხავთ ვინ აღმოაჩინა? ზადნის მწონელებმა და ჰოდრაჩკუნებმა. რაფერ, როგორ მოხდა? მაშ კიდევ სმენა. ესთქვათ ჰოდრაჩკუნა გაქქილამდე მივიდა მწონელ ვაფხეკილამდესთან და ეუბნება: მე შენ მოვიტან ას ფუთ ქავს და მიიწონე, მარა „ედინისას“ ორ ნულს კი ენ მიუსვამ, სამი დაუსეს და როცა მე ხაზვინი თაახი ფუთის ფას მომცემს და ამნაირად 900 ფუთისას ავაჯახნით, ნახევარი შენ და ნახევარი მეო. მწონელ ვაფხეკილამდეს ამ სიტყვაზე კბილები აუკაწაწდება, აიღებს კალამს და წერტილი ა—დან იწყებს ხაზს და ისევ წერ. ა—ს მიაყენებს. ამასთანვე ის სრული დარწმუნებულია ამ გვარ ფიგურის ძალაში, და არავითარ მისტიკურ შინაარსს არ უძებნის მას. მან მშვენივრათ იცის, რომ ერთმა ნულმა ორი კაცის სიმდიდრე გაათქცა, ორმა ვასცეცა და ასე. ამის შემდეგ ვინმე იტყვის, რომ ჭიათურაში განსაკუთრებული მნიშვნელობა არა აქვს ნულსო? მე გგონია ვერავინ. და აი ბატონებო, წარმოვიდგინე რა ყოველივე ესე ჭიათურის ცის ტატნობზე ნულის დანახვისას, გული დიად მოძღვრებით ამევსო და მადლობისათვის თავი ძირს უნდა ჩამომეწია, მარა ამ დროს კიდევ მეტი საკვირველებანი იხილა თვალმან ჩემმან ცის კამარაში.. მარა ამაზე შემდეგ.

კონტრ-ეშმაკი.





## მესტპირული.

(ქაღნის ბათუმელთ)

კარგა ხანია სტირისთვის  
არ წამივლია ხელია,  
არ მითქვამს ლექსი ბათუმელ  
დელიყანდთ ზურგთა მწველია;  
ნუ თუ საშათახ. კუდონი  
აღარ გვეყავს; შემოგველია,  
ნუ თუ მორჯულდა ჩემდამი  
ჩაბარებული მრველია?  
გველს დააიწყდა გველობა,  
კრავთ ვადიქა მგელია  
და სტირისა მათრახ-საკრავი  
ერთივ ვერ წაუხელია?!..

კითხვების დასმა ესეთი  
სწორეთ რომ საკვირველია:  
ჯერ ბლომათ გვეყვანან უმაწვილნი  
შტერნი და ტინებ-თხელია,  
გაქუცულ-გაღრეკილები,  
მელაზე უფრო მელია,  
თვისი ჯიბისთვის, სხვებისა  
შამფურზე წამომცემელია,  
დღეს ვისაც გმობდნ, ხვალ იმის  
შემკობი, მაქებელია,  
რადგან ქრელობა ასეთი  
იმათთვის მარგებელია  
და მალლით მომადლებით  
შუბლისა კანი სქელია..

თუ რათ დავლობდნ ეს ვინი, —  
ეს აბა რა სათქმელია? ..  
არც წინეთ იყვენ, წელიოსა,  
პირდაპირ სიტყვის ზოქმელია,  
ყოველთვის ჰქონდათ სძებრნთ  
მელა-კაღური ხერგელია,  
სიტყვითა, ქვეყნურ საქმეზე  
იყვენ ოფლისა ზღვრელია,  
საქმით კი გველთ ქცეულა  
მათი არსება ზოელია.

ან რა ქნან საცოდაცებმა?  
ტვინი აქვთ მეტად თხელია  
და როცა ასეთ თხელ ტვინსა  
სიტყვ დააწვა მწველია,  
სრულად რომ გამოგრჩეტდნ —  
განა ეს საკვირველია?! ..

აბა ელია, მელია...  
გამრავლდა ხალხი ქრელია...  
კიდევ დავუკრათ, სტირზედა  
ავათამაშოთ ხელია.  
ვკითხვით ზოგიერთს: თავი რომ  
ჰგონია უცოდველია,  
თავის სიგლახეს რომ მალავს,  
რაც ცხადი, უთქველია,  
სხვის თვალში მიკროსკოპითა  
ბეწვის რომ მომძებნელია,  
თავის ღვიანღელია კული კი  
შარაზე უღვეს გრძელია...  
რატომ პირფერობს, მოიქნენლობს,  
როგორც კრილოვის მელია,  
საიქეო ხალხის რატომ არს  
ფხვების გამოოკველია...  
რათ არ რცხენია ასეთი  
გმირობა საცინელია?! ..  
ან რა ქნას, საცოდავია,  
ტვინი აქვს მეტად თხელია!!!

აწ დაიხსენოთ, გულდასა  
ჰაერა გამოელია...  
შემდეგისათვის ვადავდოთ  
რაც დავგერჩა აქ უთქმელია...  
და სათქმელი კი . რამდენიც  
გნებავდეთ, ძლიერ ბევრია...  
მოკულიდინებთ კარხედა,  
ერი იყოს, თუ ბერია,  
ვიცი რომ ვერ იქნებანი  
ამისთვის მადლიერია,  
მარა ქვას სცემონ თავები  
ტვინ-წყალია; ცალიერია..





**პარტენი**—ვერ დაიტია ღზეა „ნიკი“  
 საბრალო თავის ქალიშვილს  
 და „დრამა“ დამაწერია  
 ჯოჯოხეთურმა ძალიან.  
**ეშმაკი**—მეც ვხედავ „დრამის წერაში“  
 ვერავინ შემოგეცილოს,  
 და მათრასის კულს მოგიძღვნი  
 მომავლის სამაკვეთილოს.

\* \*

მრავალ ტანჯულო ქვეყანავ,  
 ჩემო სამშობლო მხარეო!  
 აკვანო, კვლავ ასპარეზო  
 და ბოლოს სასამარეო...  
 მაგრამ სამარეს, ვინ იცის,  
 სათ გამითბრან ტიალსა?  
 იქნება—სადმე ხევეუში,  
 ან ცივ მინდორსა ტრიალსა!..  
 ან იქნებ წყალთა უფსკურღმა  
 პირი გაიღოს ხარბათა,  
 როს მნახოს სახე დაღვრემით,  
 სევდა-კაემან ჰარბათა,  
 ჩამთქას, შორს სამშობლოსაგან  
 ექსორითადი, ეული...  
 თან ერთსაც გ-ღიხარხარებს,

სიბრალოლს გადაჩვეული,  
 მისთვის ხომ ყველა უცხოა,  
 სუყველა გარეგანია:  
 არვის შობაზე, აღზრდაზე  
 თავი არ შეუფხანია...  
 ხნოლოთ სამშობლოს მოუკლავს  
 გულს მოშორება შვილისა,  
 ნაშობის ნავალაღვეის,  
 კირანაღ გამოზრდილისა!  
 სამშობლოს—ვაშობო —იმ წრესა,  
 აღმინათა იმ კრებულს,  
 რომელიც ტრფობას შვილისას  
 გულში ინახავს, აღზნებულს!  
 როს შვილი კედება, ჰიკარგვის  
 იმ წრისა ტრფობის საგანი,  
 ასპარესს გმირი აკლდება,  
 ამაგსა ჰკარგავს აკვანი,—  
 მშობელი ძაძას ჩაიკვამს,  
 კავეგს გაიშლის ხელათა,  
 ხევეუგსა შეახმალურებს  
 ან გაიჭრება ველათა:  
 „ვაიმე, ვაი, მშობელსო“!..  
 გლოვათ იქცევა მთელათა:  
 დანაკარგს სტირის... დანაკარგს!..  
 ცრემლებთ დასდის წრფელათა...  
**ნ. ზომლეთელი.**



**უნიკომის უღმინასაწაული.**

უნებლეთ გამასენდა კრილოვის არაკიდან ერთი ადგილი! სახელდობრ ის ადგილი, სადაც დაუძღურებულ ლომს ნადირები დაეხვიენ დასაწყწით და წარმოიდგინეთ, თვით ყურ დიდა ვირმაკ კი წასთავაზა ერთი წიხლი.  
 ღიბ ვირმაკ იშოვა დრო ოდესდაც ძლიერი ლომისათვის ერთი წიხლი ჩაეკრა! აი თუ გნებავთ სრული ბედნიერება მოსაკვდევისა!  
 ჩვენს წაქცეულ სახალხო მოძრაობასაც არა ერთი და ორი ასეთი „პატრის მცემელი“ გამოაუნდა, მაგრამ პარტენ გოთუამ ამითში ყოველივე მოლოდინს გადატარება და უკებ დამისახურა კრილოვის გმირის აღწემები!  
 „ერთობის“ სხოვანს მარხავენ!!!  
 და მართლაც, განა ერთმა და ორმა უნიკომ სკადა იმის სიღრმეში ჩახედვა? ერთი და ორი მინ-

ძური ხელი ჩივრია მის წმინდა საქმეში? ერთმა და ორმა გამოადგოდა ენამ გაილესა წვერი მის დასამ სიტრბოლა? რასაკვირველია ბევრმა, ძლიერ ბევრმა, მაგრამ ისე უსიკრებოთ, იმზომ ფლიდათ, იარზე დუხჭირათ და უგანოთ, როგორც ეს ქართული სიტყვის მეწრილობან პართენ გოთუმი მოიმოქმედა, ჯერ არავის არ უქნია. შორს მხედველობას, გამ-ქრაიხობას, გონების სიფიხილეს, გულწრფელობას და სხვა ამგვარებს პართენ გოთუსაგან არავინ არ მოულოდა, მაგრამ ასეთ სულიერ-ზნევილობე გახრწნა-გათახსირებასაც ბევრი ვერ შესწამებდა

ჯერ კიდევ არ გაცივებულა გული სახალხო მოძრაობისა, ჯერ მსირედ მინეც ბეუტავს რეაქციის ფერულში მისამარებული ნაბერწკალი მომავლისა, ჯერ მწვანით არ შემოსილია იმის უსიკრებ მსხვერპლთა შავი სამარეება და აი ქართული ქამელიონი, შავი ყორანი ჩვენი ცხოვრებისა, უსიკრებლობა, შიშვე-ლათ და მხიარულათ უკლის ფერხულს ხალხის იმე-დების ნანგრევებზე.

ნუ გაუმტყუნებთ! მას შეძლება მიეცა ერთი წიხი ჩაგლითა დაქროლ ლომისათვის და განა ეს მტირე ბედნიერებაა?!

მე მოგახსენებ პართენ გოთუსა, „დრამა პას-კვილზე“, რომელიც მწყობრათ გაითამაშეს სათა-ვდაზნაურო თეატრის სცენაზე. განა ვინ არ იცის, რომ ჩვენ დრამატურგები მეტი გვეყავს, ვიდრე რი-გიანი წერა კითხვის მტოდნენი? ბევრმა მთავანმა გამამიღრა ქართული მეწრელობა თავისა, „შეუქ-მედებითა“ და ბევრი, ძლიერ ბევრი, კიდევ ფეხმძი-შეთ დაიარება, მაგრამ ისეთი უნიკო რამ, როგორიც გოთუსა „პარტიის კაცია“ არც აქ მოიპოვება. მასში მხოლოდ დაცულია ის შეხედულობა სახალხო მო-ძრაობაზე, რომელსაც საესებით მოაწერს ხელს ყო-ველი მართლ-მორწმუნე შავრაზმელი, თუ ის თავის მსოფლო-მხედველობასთან ერთად ზნეობრივადაც გახრწნილ-გათახსირებულთა. აქ ყოვლად მიუტყვე-ბელის, სწორედ ზეობელისებური უსიკრებობით არის მოქარული ათასგვარი ცილის წამება, იმ პირ-თა შესახებ, რომლებიც სახალხო მოძრაობის დროს თავსა სწირადენ და არა ზუბალაშვილების ნაბო-ძარ ფულდეს ითელიდენ. აქ გოთუსებური იეზუი-ტობით გატარებულია ერთი აზრი, ანუ უკეთ ვსტქვათ უაზრობა, რომლის მიხედვით განმათავი-სუფლებელი მოძრაობა, ეს ერთი კაცის ჩირკედ-ლაობა და პირად გრძობებზე აშენებული უაზრო-ბა. აქ გასაშტერებელის ცინიზმით არის მოხსენე-ბული ნამდვილი სახელ გვარი ზოგიერთ ხალხში ცნობილი და ხალხის საყვარელ პირებისა, რომელ-ნიც დღეს შავი მწის ქვეშ განისვენებენ და რომ

შეეძლოთ სახეში მიაფურთხებენ ქვეყნ-დროს მე-წრიობაზე დრამატურგს, თუ ფერმახსენებისა მუ-რაცხეაფა არ იქნება ასეთი ადგილი

აქ შესაფერის ქალაჩუნა გულღვარძლიანობით არის გადაკრული ქართულ დეპუტატებზედაც, განმათავისუფლებელი მოძრაობის ხელმძღვანელებ-ზედაც და მრავალ სხვაზე.

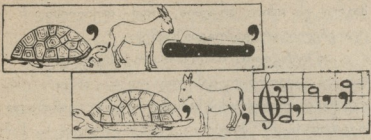
აქვე გამოდის გმირი თავადი, რომელიც მხო-ლოდ ერთი ამბობს სიმაბოტლეს, არ ღალატობს თა-ვის რწმენას. მთელი სოფელიც აქ მთელი გულს-კა-ცობა, ერთ უბრალო ბრბოს წარმოადგენს. პართენ გოთუა თითონაც აზნაური ბრძანდება მთელი თა-ვისი დრამატურგული ავლა დიდებით და რასაკვირ-ველია ქოთანს ყურს სათააც უნდოდა იქით გამო-ამბამდა! და აი, აქი თავისი გაწაპებული ნიჭის ნა-ყოფს ურცხვად ასაღებს სახალხო მოძრაობის ბე-ლადთა პირით და ამგვარათ ყოვლად საზიზარა ავიტაკის ეწევა. როგორც ზევით მოგახსენეთ, უკე-თესს პართენ გოთუსა უბადრუკი ნიჭისაგან ჩვენ არაფერს მოველოდით. ვინაიდან, ანდაზის თქმით „აკელემის საპაღნეს ვირი წელს ყურ გაუმბარებს“ და ჩვენი სახალხო მოძრაობაც არ არის პართენ გოთუსათანა „ტალანტების“ ხელ წამოსაკრავი.

იმედი უნდა ვიკონიეთ, რომ მომავალშიაც ამ წაქეულ კერაზე ბევრი ასეთი უეციკი წაიტებს ფეხს!

ჩვენი გულის წუხილი იმან უფრო გააორკე-ცა, რომ „ქართული სცენა“ ასე აშკარათ და დაუ-ზოგველათ სწიხლავს ერთად ერთ იმედს თავისი მო-მავლისას, რომცა ასეთ გარყვენილებას სცენაზე დგამს. ჩვენს არტისტებს, რასაკვირველია იმდენ გაბედულე-ბას და მოქალაქეობრივ გრძნობას ვერ მოვსთხოვთ, რომ არ გამოვიდენ ასეთ სამარცხენო როლებში. გამგებმა კი თითონ ბ-ნი პართენ გოთუა ბრძანდებ-ბა. მას ყველაფერი ხელს უწყობს თავისი ნამოქმე-დარი საჯაროთ გამოიტანეს და გაასაღოს. ეს მით უმეტეს, რომ იასე რაქველისთანა და სათავად-აზნა-ურო გამანაზის ზოგიერთ მოწაფეებისთანა დამფა-სებლები ყოველთვის ეყოლება და ცაშითაც დაა-ჯილდოვებენ, თუ პატარაების მიმებმა სხვა „ჯილდო კერაფერი უშოკეს.

„მასკ“





კვირიდან კვირამდე ერთობ დიდი დროა, მაგრამ არც ისე დიდი, რაც ქვეყანაზე წერა-კითხვის საზოგადოება არსებობს. ამიტომ დიხაც არ უნდა გაგვიკვირდეს, თუ ამ ერთადერთ კულტურულ სახალხო დაწესებულებას ქ. თფილისში საზოგადოებასა და წევრებს უნდა ვეგზოთ. ამაზე უმაღლესი განვითარება საქმისა სწორედ წარმოუდგენელია. საზოგადოებას მალე 30 წლის იუბილე უსრულდება და ადრესის მიმტანიც აღაჩენს ყავს. მაგრამ თუ სახეში მივიღებთ საზოგადოების ნაფიქსირებულ ფაქტებს, მაშინ უნდა ვთქვათ, იმდენი წევრთა რიცხვი კიდევ დიდი ხნით იქნება ვეგზო განსაზღვრული. მიზეზთა ამ მოვლენისა კარგა ხანია საწევრო ფულის სიდიდეს ასახელებენ და რომ მართლაც ეს არის ნამდვილი მიზეზი ამას მოწმობს ის გაბედული მოსაგერებელი პოლიტიკა, ის მწყობრი ზღაპრი და ის ხმა მაღალი „ჰაუ. ჰაუ“ რომელი თან საზოგადოების, ვერსო მუხუბრში\* გამარჯვებული ჯგუფი იფრინებს წევრობის მსურველ უბრალო მომადკვდევებს. სწორედ ამიტომ უნდა თქვენმა მხემ მათი ამგვარი თავგანწირული ბრძოლა საწევრო გადასახადის შემცირების წინააღმდეგ.

\* \*

მაგრამ არა ნაკლებ ახიერებული და სასაცილოა ახლანდელი „უბარტია“ გამგეობის მიერ მოხდენილი რევიზია! შარშან ამ დროს გამგეობამ განიზრახა საზოგადოების წიგნის მაღაზიისა და საწყობის რევიზია. აირჩია თურქი სამპროვანი კომისია (ს. ფირცხალავა, ფ. გოგიაშვილი და ა. ყიფშიძე) წვილენ პატივემდონი პირნი, დაითვალეს რვეულები და წიგნები, აღმოჩნდა დანაკლისი 13899 კალი (კამეტი ათას, რვაას ოთხმოც და ცხრამეტი კალი) რომლის ღირებულება უდრის 4364 მანეთს. (ოთხი ათას, სამას სამოცდა ოთხ მანეთს). ისეთი მდიდარი საზოგადოებისათვის რომელსაც ქ. თფილისში 50 სამსამ მანეთიანი წევრი ყავს, დიდს არაფერს შეადგენს, „სულ რაღაც ოთხათას სამასი მანეთი“, მაგრამ წარმოიდგინეთ არც ეს ყოფილა მართალი!

\* \*

მაღაზიის გაჭის ახირთი კომისიამ სწორათ ვერ დასთვალა წიგნები და რვეულები. მართალია პატივემდონი ფ. გოგიაშვილი ციფრების მოხელე კა-

ცია და ადვილათ მინისტრებიც ვერ გააღებენ, მაგრამ წიგნ-რვეულებს ალბათ შეეძლებოდა და ყველა ხომ ვერ დაისვრიდა ხელს? უნდა ვთქვათ, მაღაზიაში რვეულების დათვლის თავისი ფილოსოფია უნდა. წვილენ, შენ ხარ ჩემი ბატონი, მეორეჯერ სანგარიშით. ძნელი იყო მეორეჯერ მტკრიან საწყობში ძივობა, მაგრამ კომისია, სამშობლოს სიყვარულით აღფრთოვანებული თავს არ ზოგავდა. შესწორებულმა რველიამ, მართლაც გაამართლა მაღაზიის გამ მ შენიშვნა. აღმოჩნდა, რომ საზოგადოების მაღაზიის ჰყლებია „სულ რაღაც“ ცხრა ათას ას თექვსმეტი კალი (9116) ნეთით, რომელიც ღირს „სულ რაღაც“ ორათას ორას ოთხმოცდა ორი მანეთი და წარმოიდგინეთ კიდევ შეიღი კაბეიკი (2282 მ. და 07 კაბ).

მართალია, სამწუხაროდ, აქ საზოგადოების ზარალი შემცირდა, მაგრამ სამაგიეროთ, ამ განმეორებით რევიზიის შემდეგ საზოგადოების გამგეობამ აღმოაჩინა ბრალდებულნიც, ანუ უკეთ ესთქება დამნაშავენი. ესენი აღმოჩნდა: მდივანი საზოგადოებისა და გამგე მაღაზიისა „სულ რაღაც ორიოდ კალი“ შემდეგი კვლევა-ძიება დამნაშავეებისა აღარ განუგრძობთ, ვინაიდან ურევიზიო გადარჩათ მხოლოდ გამგეობა.

\* \*

სამაგიეროთ აქ უკებ მერო საგანს წააწყდა კომისია. თურმე ნუ იტყვით, მაღაზიის გამგეს დავთრებში შეტანილი ჰქონია 2704 მანეთის ფს დადებით გაგზავნილი წიგნები და ამის სანაცვლოდ საზოგადოებას არც ფული მიუღია და არც დოკუმენტი შეტრჩენია. გარდა ამისა აღმოჩნდა, რომ მაღაზიის გამგეს 1442 მანეთის წიგნი კიდევ გაუტია ნისიათ და საბულები არ აღმოჩნდა. ერთი სიტყვით სრული ჯამი ამ დანაკლისისა შეადგენს „სულ რაღაც“ ოთხი ათას, ას ორმოცდა ექვს მანეთს. ამგვართა სრული ზარალი საზოგადოების შეადგენს „სულ რაღაც“ ექვსი ათას, ოთხას ოცდა ცხრა მანეთს და სამ კაბეიკს. ექვს გარეშეა, რადგან ეს მეორედ შემოწმებულია, კაბეიკებში აქ არავითარი შეცდომა არ იქნება. პატივემდონ გამგეობას ეს ზარალი არა თუ აღმოუჩენია. უკვე შეუტრია ზარალია გასული წლის საზოგადო ანგარიშში ღმერთთა ჩემო, რამდენი შრომა ამ გამგეობას გადასწყდა!!

\* \*

და ჩვენი უმაღლესი კიდევ ხელ ახალ რევიზიის თხოვლობდენ. მართალია თითონ ახირობდენ ამ რევიზიის მოხდენას, მაგრამ ხომ გამგეობის წევრებიც და თვით ძველი, ორგზის განამწარები რევიზიო კომისიაც შეწყულებოდა? ან კი რაღაა სანგარიშო რომ აღარ ვიცით? იმდენმა წარჩინებუ

ლმა კაცმა ორჯერ გადათვალა „სულ რაღაც“ ცხრა ათასი წიგნი და ნუ თუ კიდევ შესტდებოდათ? აქ მხოლოდ და მხოლოდ ერთი ეჭვი შეიძლება კაცს დაებალოს. სახელდობრ ისა, რომ თუ პირველ და მეორე რევიზიას შორის ასეთი, «მართალია დიდი ამაფერი,» მაგრამ მაინც განსხვავება აღმოჩნდა, რატომ არ შეიძლება მეორესა და მესამე რევიზიათა შორისაც დარჩეს რაიმე თვალსაჩინო განსხვავება? და თუ მეორე რევიზიის დროს +116 მანეთის ახალი ზარალი აღმოჩნდა, რატომ არ შეიძლება ახალმა რევიზიამ კიდევ აღმოაჩინოს ერთი ან ორი ამდენი? ვინ იცის შეიძლება ჩვენი გამოგებაზე ვაყი-დუნია, შეიძლება მდივანს მხოლოდ ასლია იქ რომ ბაასობს და ორიგინალი კი ფას დადებით ვისმე მი-ყიდეს? შეიძლება მუზეუმშიაც არ არის საქმე რიგი-ანათ?

\* \*

და წარმოიდგინეთ, „გამგეობას ისეთი პატა-რა სადგომი აქვს მუზეუმ-ბიბლიოთეკისათვის, რომ კაცს მოტრიალება გაუჭირდება. ერთ მშვენიერ დღეს შესდგომიან სინვენტარო წიგნების შედგენას, გადმოულავებიათ ნივთები, გაუშლიათ და დარწმუ-ნებულან\*) რომ ასით უფრო წახდებოდა ნივთები და თავი დაუნებებიათ. იქვიანი და არა „მორწმუნე“ მეთოხველი აქაც ათას კილს გამოხახავს; იტყვის თითოეულ ამდენ ხანს ინვენტარის წიგნის უქონლობა კარგს რასმე არ დამართებდა მუზეუმ წიგნთსაცავსო, მაგრამ წერა კითხვის საზოგადოება ხომ ეროვნული დაწესებულება და აბა ვინ გაბედავს იქ ბოროტ-მო-ქმედების ჩადენას? ესეც არ იყოს გამოგება მხო-ლოდ იმ დრომდე გადასდო ინვენტარის შედგენა, ვიდრე საზოგადოება ახალ შენობას აიშენებს და ხა-ლვათად მოეწყობა. ეს კი, თუ წიგნის მალახის სა-ქმე ასე პროგრესიულად წავიდა, სულ ახლო მომა-ვალში იქნება შესაძლებელი. დიდი რამეა . სულ რაღაც“ ორ სართულიანი სახლის აშენება მუზეუმი-სა და წიგნთ საცავისათვის?

მარტა.

დ ე მ ე მ ე ბ ი

(გურიის სავანტო).

ლანჩხუთი აგვისრულდა დიდი ხნის ნატვრა. ვაკურთხეთ სავათყოფო. განზახება ვაიხნას არ-შეიყულ ავათყოფობის განყოფილება. კურთხევას მოყვა ნადიმი, ნადიმის გამმართველთ „ინტელიგენ-ტი“ ქალები წყევლა-კრულვით იხსენიებენ დაუპატი-ყებლობისათვის.

**ქანჭათი.** გაზეთები არავის აქვს განაწილებილი, მაგრამ ეს იმისი ბრალია, რომ ერთდროულად და-მტარებელი არ გამოგვიგზავნენს.

**იზურგეთა.** სამოქალაქო სასწავლებელთან არ-სებულ სამეურნეო განყოფილების ახალმა მასწავ-ლებელმა რედისკამე სამხალის თავი გაანება და ისევ ზუგდიდისაკენ შეაყოლა. ემებენ მსურველს. სამოქა-ლაქო სასწავლებელში 372 თავისუფალი ადგილია უკონათათვის.

**ძიმითი.** აქაურ მემამულის პართენ გოთუას პატრე-საცემოლად და მადლობის ვასაცხადებლათ შე-დგა დებუტაცია, რომელიც იახლება თფილისში და თავის უღრმეს მადლობას გამოუცხადებს „პარტიის კაცის“ ავტორს. დებუტაციაში შედიან: კ. ნ. გუ-რიელისა-დადიანი, თავ. ტელემაკ და ივანე დ. გუ-რიელევი, ნიკოკი თაყიშვილი, და თ. ვარლამ გრი-სთავი.

**ბუქნარჩი.** (გურიის ბანძა). ქურდობამ შესამ-ჩნევით იკლო. დღე და დამის განმავლობაში მოი-პარეს მხოლოდ: 16 ქათამი, 4 ყვერული, 3 ინდო-ური, 8 კვება, 9 ბატი, ერთი ქაკი ცხენი, ერთ ხარს ააცალეს მარტო ზევი. ქურდების საძებრათ ენერგიული ზომებია მიღებული.

**ერკათა.** ტარიელ მკლავაძეებს ყოველ დღე ზუელი და თავ-პირის მტრევა აქვთ, მრავალი ღვინო და სისხლი დაიღვარა. მიზეზათ ასახელებენ ირკას.

ინტერგაუ პროვინციაში .

მღვდელ მელიგონ ყვანისათან.

„ქვეყნათ მუღმივი არაფერია-“ო, ამბობს მეც-ნირება. მეც თქვენმა მონა მორჩილომა, შეეც-ვალე ფორმა წერისა და ინტერვიუ დაიწყო. განა ჩემდამი რწმუნებულ რაიონში არ არიან ღირსეუ-ლნი პირნი? არიან და ძლიერ ბლომათაც არიან? პირველათ რასაკვირველია მოძღვარი ყვანია მოვი-ნახულე. ცუდი დარი იღვა. ამოხსაველითს ცივი ქარი გულ შემზარავათ ზუზუნებდა და პავრში უგ-ზოთ მონაგარდ შავი ღრუბლები დღვამიწას თითქოს მოსპობას ემუქრებოდნენ. ქუჩებში არავინა ჩნდა. ავი-ლე მათრახი, მოვიხსნი ჩემი ეშმაკური ქურქი, რომე-ლიც საუკროების დროს ათას ფერად იქცევა ხოლმე და სოფელ მარანში, საქალებო სკალის წინ გა-ვრდი. დაუურეკე ხარი. თითქოს სავანგებოთ სტუმრის მისაღებად მომზადებული, მომდიმარის სახით მომე-გება მოძღვარი

— ეძიებდე და ჰპოვებთო, ამბობს სახარება; ძლიეს გავხდი ღირსი თქვენის ხილვისა, ბატონო პროვინციულო ეშმაკო! მობრძანდი, მობრძანდი გე-თაყვა, არ გაციფდეთ!.. შეველ.

\*) „ნეტარ არიან მორწმუნენი!“ ეშმაკი.

— დაბრძნით გენაცვა: ჩემი არას დროს და არას შემთხვევაში არ მოგერიდოს მე თქვენთვის ისა ვარ, როგორც რუსები იტყვიან ხოლმე: а . а . а . ის „СВОЙ ЧЕЛОВЕКЪ“-ო, ჰო, „СВОЙ ЧЕЛОВЕКЪ“ მართალია მე მღვდელი ვარ, სამღვთო სჯულის მქადაგებელი მასწავლებელი, მაგრამ მე იმ თავიდანვე თქვენს მოძღვრებას ვემსახურები და ვასრულებ ეიღეც რიგინათ

— სასამოვნოა, სასამოვნო! მრცხენია რომ ასეთი „ყოლივა“ მყოლიხართ და მე კი არაფერი მკოდნია... უკაცრავათ ბატონო, თქვენ, გონი, სამსახულს აჭარბებთ: მეღიტონს, ლეგენსა და ისიდორეს: რომელი მოთვანით მოგმართათ?

— მეღიტონ ტარიგონი—აი ჩემი სახალხო სახელი; ღვეანი ჩემი სასკოლო სახელია, რადგან მკირე წლოვანი ვიყავ, მგონი 25-სა, როცა სასულიერო სასწავლებელში მიმაბარა მამა ჩემმა და ჩემი უმცროსი ძმის ღვეანის მეტრიკული ამოწერილობა წარგადგინა. შესამე სახელი - ისიდორე ვიწოდე მაშინ, როცა მღვდლათ აღვიკვეთე.

— მესმის მესმის!!! მართლა, რა ჰქენია, მამო, იმ საქმის, რომელიც თქვენ ნ იტონს უკოლაში ქეიფს დროს მოეხდათ? ავტო რამდენი ხანია უფრნალ გაზეთებს თვალყურს ვადევნებ, და ვერა გავიბე რა

— იი დასწყევროს სის წმინდა გიორგიმ, ვინც მე ეს საშინელი ცილი დამწოა! ყმაწვილო, ბეგოხერმა საქმემ გაბიჩინა თავში თეთრი. რამდენი სირბილი, ხარკი და ათასნაირი ტანჯვა წვალგა გამოვიარე, რომ ვე საქმე გამოეძია აბაშის სამოსამართლო გამოძიებელს. ბოქაულ გვეგნავას. ტყავი გამეჭრა, ტყავი, მთელი ჩემი შემოსავალი თითქმის მაგას მოუნდა. იმას, ამას და, როგორც იყო, ეშმაკმა არ დამიკარგა ჩემი სიძარბელი.

— პასუხის გებაში ხომ მიეცი ის უგვენო ცილის შფამებელი?!

— ღმერთმა დამიფაროს!! მე მის დანაშაული ვებატევი; ხომ გავიგონია ქრისტეს სიტყვები: „უფლო მიუტევე, რამეთუ არა იციან რასა იქმოდინ.“ მე კიდევაც გლოცულობ მათთვის.

— ბოროტე ენები ლაპარაკობენ თითქოს თქვენ მონაზონი და მეღვთიანე გავგლახობთ.

— სრული ჰეშმარტებაა. ხომ იცი კაცის გული აღლევებულ ზღვის ტალღებსა ჰგავს. გალახვა რაა? ხომ გავიგონიათ ირანის მფლობელი შახი ცოცხლათ მარხავდა ურჩებს!! საკუთბის შევიქცეოდი ეკლესიაში და უფრნალ მაშინ დაიწყო გვა საყდრისა. აბა, შუბლში ხომ არ ვაკოცებდი?

— მართლა, საყდრის ხსენებამ მომაგონა, მეოხნი ხუთი მანეთი შემოაუწირავს ვილაც გოგიშვილს

და სხვა ფულბეიც ყოფილა მგონი; რას მოხმარდა, საყდრის აშენებას ხო არა?

— რას უნდა მოხმარებოდეს ეკლესიის აღსადგენად საკმაო სიმდიდრე აქვს. მე, როგორც მოგახსენეთ, ამდენი დანახარჯი ვარ და ნუ თუ აზრებდაც რამეს ამბობენ? ოხ, რომ იცოდეთ, ბ პრაოინცილო ეშმაკო, თუ რა უფნურ ხალხში მიხლებდა შრომა, სწორეთ შეგებრალბით. წარმოიდგინეთ რას არ ვშვები მავთ გულისათვის; ვასრულებ ყველა გამოკრეველთა თხოვნას, ვინც კი მოვა ჩემთან. ეხლა აი გვ საყდარი მინდოდა ვადამეტანა „უჩასტკის“ გვერდით. ვფიქრობდი: იქ ახლო ვიქნები სახლთანაც, გლეხები წმირაო დალიან ბოქაულთან და ჩემთანაც შემოვლენ და ილოცავენ მეთვის. მაგრამ, როგორც ყოველთვის, ეხლაც გამომნდა ერთი ურჩი და ხელი შემოიშლა ამ კეთილ განზრახვაში.

— ძლიერ ვწუხვარ, რომ ვერაღვრით გეხმარები. ეხლა კი დროა წავიდე. ბოდონს ვიხითი ამხანაგო ისიდ... უკაცრავათ მეღიტონ! ჩემი უღროვო მოსვლით შემიღება საქმეს მოვაცილენე.

— რას ამბობთ, რასა! პირიქით მე ძლიერ მოხარული ვარ! კაცი არ მეყარება და თქვენ მინც შეუიარაგეთ ხან და ხან. რომ ვადმოგვკეთ ჩემი მწარე ნაღვლი.

— ვეცდები მეგობარო, ვეცდები. ჩამოვირბინე კიბეზე და გამოუქანდი სახლისკენ.

**პრაოინციელი ეშმაკი.**

**წერილები რედაქციის მიმართ.**

ბ. რედაქტორო! გიორგი, ცომაი თა ის გამართლებას თხოვლობ და ეხლა მე ემატოლე, ვინაიდან ირის შენდგ, რაც რომ თქვენს ბატეკებზე გაზეთში გამოქვეყნებულ იქნა იბი ი მოქმედება მას შენდგ ისე აღარ მოქცეულა და დაბოლოვებ კ დედაკა.

შეაოთ საშეღიტონო სამართალში მე არ გამოვიღვივარ, რადგანც მაგასთან საფრთხე მომელის. \*)

ღარიბი.

ბ-ო რედაქტორო! გვთხოვთ აცნობოთ ერ. ჯაველიძეს, რომ მე თანამა ვარ საშეღიტონო სამართალზე და ჩემის მხრით ვას ხელბე: ვასო ნიღისა და სიმ-ნ ორ. გველოძეს. ტლიანც მე.

სიამოვნებით ვეთანხმება ბ ნ. დევეტის სამედიატორო საქმართლზე. მე ვწერდი, რომ თქვენ გადაწყვიტინეთ მასწავლებელი და მის ადგილას თითოე წამოსკეპლთ. თუ ამ დაქტეს შემოწმება ექნება, დე შემოწმენ თქვენსა მელიატორებმა. ჩემის მხრთ არავის ვასახელებ, რადგან ვენდობი თქვენ ბრ. დანიშნულ პირებს. მოლოდ გ ნაჩემი უნა გამოცხადებ, ი თ. ხ. სალაშქრის, რომ შეთხვევლებმა გავიგონ სიმართლე.

№.

\*) მართლ-საღ მერისა რედაქცია უზომო საყვედურს უცხადებს თავის შემოხვევით ცნობის მომწოდებელ „ღარიბს“ და სპობს ამ საგანზე კაცობს.

ბნო რედაქტორი! აცნობთ „ივლია ზიკა“, რომ რადგან მას ჩვენი „ნობა არა აქვს“ თანხათ მისი წინადადებისა ვასახელეთ ჟენის მხრით მედიატორებთან ზბ. ექიმ პ. კიკალიშვილს და ბონის საოსტატო სემინარიის მწავლებელს გ. ზურბულაძეს. მხოლოდ მოვალეთ ვრატთ თავს გაცნობით, რომ მედიატორებმა უშთავსი ყურადღება უნდა ნიაქიონ თქვენს „სტრატეგია“ს, განაწინი უნდა გამოცხადდეს „მათაზი და სადამურაში“.

ლიდი-ჯიხიზის ქცნონადიოქის კომიტეტი: 1, მლ. გერასიმე ნუსუბიძე. 2, კოსტა ვაშკიძე. 2, ან. ნუსუბიძე.

პრეცედული რედაქტორი! თქვენ ჟურნალ „მათაზი-სალამურა“ს 28 №-ში მოთავსებულია ხაზურადან ლექსი, სადაც მოხსენებულია მიომ მე „საშიზარი სენი“ ე. ი. „ენის დაგრძელება“ მკ რაღს. რადგან ეს ლექსი პირად მტრბობზეა აწმებული და ჩემი ენით-კი არავისთვის არავითარი ვნება არ მიმიყენებია, სიმართლის გამოსარკვევით ვწვევ სამედიატორო სამართალ ში ლექსის მტერს კლი-ს. ჩემი მხრით მედიატორებთან ვასახელებ ღირეტი მელაქაძეს და ღიმიტარი მტრეველს-

სანდრო პაპუნაშვილი-

ბნო რედაქტორი! როგორც ვხედავ პაპუნაშვილი სანდრო პაპუნაშვილი სამედიატორო სამართლის გენებაზე მოსულა, ნათქვამია „მტყუნას კამბლე მისდევო და მიუხედავით იმისა, რომ ყველა ჯურს-სადამინებთან სამედიატორო საზრათლი არ ვარგა, თანხმობას ვუქნაუბრე და ჩემის მხრით მედიატორებთან ვასახელებ აფასიონ ებანოძეს და სოსო ნუსუბიძეს, ბოლო რწმუნებულათ გუკა ჟურბიძეს. სამედიატორო სასამართლოს განაწინი უთვოდ „მათაზი-სალამურაში“ უნა გამოცხადდეს.

გ—ლი.



# ნაჩილუბი ეშხაიუსადმი

**სამტრედია.** ყველა მამასახლისები დასცვალეს. რადგან გამოსარჩენი ადგილი დაეკარგათ, ამისთვის სახელმწიფო დუმის დეპუტატ ტიმოშკინს შემდეგი შინაარსის დეპეშის ვაგზავნას უბირობენ: „დიდე ბულო მამულისშვილი! იშვამღგომლე სახელმწიფო დუმის წინაშე „პენსია“ დაგვენიშნოს. თუ ეს არ მოხერხდეს ითხოვე არ მოხსნან სამხედრო წესები, გააღიღონ „სტრატეგია“ „პოსტები“ და იქ მიინკ მიგვიღონ, თორემ შიმშილის მსხვერპლი ვხდებით.

**ახალსენაკი.** სენაკის სამკითხველოში შევდივარ ხოლმე ძვირათა, (რამეთუ ვშიშობ, არავინ გადამეყაროს ქირათა) არვინ დამზილოს მუშტებით ზურგად თუ თ.ვ.ცვიორ პირათა; (არ მინდა თქვენი ქირიმეთ სიცოცხლე ვასაწირათა!)

ერთხელ, აქ მოარშოყეებს შეგები პირის პირათა და სამკითხველოს გამგესაც მითრახი ვუძღვენ ქირათა, რომ არღვევს წესიერებას, მკითხველებს აგდებს ჩირათა. გუშინაც ვახლდი, ეშხაიუს! ოპ, ჯოჯოხეთის ღიღება!! იქ ნახულ განაგონისგან გული არ დამეშვიდებდა. პარასკეობის ბაზარიც ეგრე არ ავგიყვორღება: სიცოცხლე-ხარხარი, სიმღერა, მუშტ-კრივიც ვაგვიწიორღება. სადგურის კასირს არ მკითხავე? რა უქირს ჯერ ძლიერიო, თითო შაურის ამბარა არ დარჩეს სულ შვირიო.

სულ სხვა ფაჩუ.

**სამტრედია.** რადგან სიცოცხლე მხოლოდ ერთი თვეა დაიწყო, რკინის გზის სკოლის დროებით ბა-

ტონ პატრონებს განუზრახავთ სასწავლებლის შე-  
ნობა მისის უკანასკნელ რიცხვებიდან სექტემბრამ-  
დე გაათონ. მანამდე კი მოსწავლეებს სიცივისაგან  
წყერის დროს თითები პრ წაძვრის „ოთურმას“ ათა-  
მა შეგბენ.

ს უ ვ ს ა,

«ჩუკ მარგია დაიხოი  
ყველა შენი თ ვითაო».

სულით და გულით მსურს ჩემ „საბალაოჩინო-  
ში“ სამაზარხო გვაგებო ნაკლები მყავდეს, მაგრამ  
მათი რიცხვი თან და თან მატულობს. ს მიქელ-  
გაბრიელში გიხვებით. უსამართლობის შესატყობათ  
ეგრეთ წოდებულ სასამართლოს კარგის მივადექ-  
ზედ განცხადება იყო მიკრული შემდგომი წარწყნით:  
ამაში არის კნიაზი ფალავა და ვინც მას მორიდებით  
არ მოეყვრებოთ 12მ მუხლის ძალით დაისჯებითო.  
ვიფქე, რაც მომივა მომივიდეს, თუ ის „მუხლის  
ძალით“ დამსჯის, მე მათრახის ძალით მეთქი. შე-  
ვიდდი შიგ და მოვიხსენე თუ ვინც ვიყვი. მან სა-  
ზარლათ დამიყვირა: არ იყო რომ მე კნიაზი ვარ?  
როგორ გაბედე ნება დაურთველათ შემოსევაო და  
წამოიწია. ეს არის რაცხა, მუხლის ძალია“ მეთქი  
და სამოთხეჯერ გავყარი ჩემი მათრახი და გაბოვე-  
დრი: შეიქნა ერთი აურ ზაურთი: არ გაუშვათ; ეს-  
როდეთ; დეიჭირეთო, მაგრამ მე უკვე მოვკურს-  
ლდე: გზაში გავიგე რომ ბანი ფალავა ვინც მას კნი-  
აზს არ დაუძვებს და დიდის მორიდებით სალამს  
არ მისკემს 12მ მუხლის ძალით შვიდ დღეს სოფ-  
ლის ნაობახტში ატეოვრებსო.

აქედგან სუფსაში ამოვედი. ერთი პატარა მო-  
წაფე შეხვდა, ვადავკო საწვიფე და სახლში მი-  
ბოდა, კვითებ:

რატომ შკოლაში არ მიიხნარ მეთქი?

— ბნო შკოლაში ვიყავი, მაგრამ მასწავლე  
ბელს ვერაფერი ვერ მიუხვდი და რა ვქნა. იგი  
«ფრანცულს» ლაპარაკობს, ჩვენ მისი არ ვაგვეგება  
და მას ჩვენო.

გავეშურე შკოლისაკენ, შევედი შიგ და ვნახე  
რომ მართლაც მასწავლებლად ვილაყ რუსის ქალი  
გამოუგზავნიათ, რომელსაც ქართული იოტის  
ოდენაც არ ვაგებებ. დაემწყობებოდა მოწაფეები  
სტოლბებუ სალდათებივით და ეუბნებოდა — ЭТО И  
ЭТО А, УЧИТЕЛЬ СКОРЕНЬ-И გამახსენდა ნუკას  
სკოლა, ვკითხვრა ნაირად შეგიძლიათ თქვენ ასწავ-  
ლოთ პირველ დაწყებითი შკოლაში, როდესაც ქარ-  
თულის არაფერი ვაგებებთ — მეთქი, — МЕНЯ ПОСЛА-  
ЛИ С ТОЙ ШКОЛЫ ЧТОБЫ ОБУЧАТЬ ГРУЗИНСКИХ  
ДЕТЕЙ... „გრუზირსკი რაჟკ უჯე ვიხსელ  
ИЗЪ МОДЪ...“ო. მადლობა ღმერთს, „სიბერის დროს  
სიქარლეს მოვლოდეო“ რომ იტყვიან სწორეთ ეს  
არის.

და ხაშუჭი. ხაშურში უკვე მოვიდა თოვლი და  
ლამ ღამობით კიდევ ყინავს, მაგრამ მხოლოდ იქავე ამისა  
აქაურ მცხოვრებლებს მაინც ღრღნი სჩქქე აღვათ.  
საქმე იმაშია, რომ ამ ეკმათ აქ დიდი პატრონები, —  
„აკეცა“ (ძველი და ახალი) მძინვარებს, რამაც  
ძალიან სიცივ მისცა ყველას. პატრონებს ჯერჯერო-  
ბით არავინ უმსხვერპლია, მაგრამ როგორც ამბობენ  
მსხვერპლი აუცილებელია, თუ კარგათ, „მოზოდი-  
შების“ გარდა ზოგმა მეტიც არ შესწირა აქა-  
ურ სასწავლო მოქმედ ხატს. მცხოვრებლების უმე-  
ტესობა, რადგანაც ქანქარზე მწყურალათ არიან: ხარს,  
ძროხას, ღორს და სხვა ასეთებს სწირავენ; ხოლო  
ვისაც ვაშლ ან ყავს; ისინი აღბათ საკუთარ ტყავს  
შესწირავენ...

სხვა ყველაფერი ჩვეულებრივია. არა ჩვეულ-  
ბრივი მზოლად ის მოხდა, რომ მედიანორობებმა — ბმ.  
სტინომ მანჯავიძემ და პროკოპი კალატარიშვილმა  
„მიუდგომლობა“ მიღგომზე შეცვალეს და თავიან-  
თი ამჩნეულების თხოვნით ნახევარი წლის განმავ-  
ლობაში, არც ერთსერ არ დაესწრენ სამ. სასამარ-  
თლოს სხდომაზე რითაც ვააუქმეს მოწინააღმდეგეთა  
შორის დადებული ხელშეკრულობა, ამან კი ორი  
უმაკო მსხვერპლი შეიწირა...

ორივენი ღორის არიან თქვენი ყურადღებისა,  
რომ ამგვართ შეიგნონ  
თვისი მოვლეობა,  
და აღარსად გაბედონ  
ამგვარი „მსაჯულობა“.

ახალად გაქმნაველდი.

ბ. ხეცხი ამ დღებში აქ რალაც უქნაური  
ჭირი განდა, რამაც მუსრი ვაველო მსხვილსა და  
წერილი ფეხობას. აღამიანგებუც კულათ მოქმედობს.  
სოფლის „მკითხავენ“ ამის მიზეზათ ხატს ასახელებ-  
ბენ, „სასწაული“ (ქუშის მალრამე) „გედავებთა“;  
საწირავს მოითხოვს თქვენგან 300 (სამას) ქანქარსო  
და თუ დროზე არ შესწირეთ—განრისხდება და ადა-  
მიანის მსხვერპლი აუცილებელიაო. ჩვენც, რალს  
ვიზამდით? შეესწირეთ რაც რომ ვაგვანდა, მსხვილ-  
ფეხ-წერილი ფეხობა და ზოგმა საკუთარი ზურგის კა-  
ნიც, მაგრამ მაინც არაფერი არ აუთოვდა.

გთხოვთ, პატრიცემული ეშმაკო, რომ ვაგვი-  
წიით დახმარება და ერთი მათრახი თქვენც შესწი-  
როთ თქვენის მხრივ, იქნება ამით მაინც გვეშველოს  
რამე.

მ. სიგე.

მათრახის ფოსტა.

საღამო. საშა ტერენტიევს. თქვენი ლქება  
არ დაიბეჭდებო.  
პიოთუბ. გეოს. არ დაიბეჭდებო.  
პიოთუბა. კ. გუბელს: რეცხნია არ დაიბე-  
ჭებო.  
ვაშში. ვაბედულ მეთვ ლყურის. არ დაი-  
ბეჭდებო. ახალი არაუქრობო.  
ჩოსხატოშჩი. ვაჩანდია შვილს. არ დაიბეჭდებო.  
ხნოს. ტხენისწყლის პიორელს. მოგაგზა-  
ნებთ, რომ „მოგონება“ არ დაიბეჭდებო.

ბათუმისა. გ. ბათუმის გმირებს“ არ დაიბეჭდება.

ბათუმისა. ვ. ბარხალაშვილს. არ დაიბეჭდება.

ხალაბ. თ. ს. თელავისა. უსახელოა.

ხონისა. ა. გ. ა. ჩიქის. თქვენი ლექსი ასე იწყება:

„აგერ მუშა ატუხულა

ერთ ღღ დღუქის წინდამა

შიშხილითა კუბი ეწვის

აღარ იცის რა ზნას ბედზემა“.

შიდით და შეხებუწით: ყველაფერი ჰნას, ოღონდ ასით

პოეტურ ნაწარმოებს ნუ გამოგვიგზავნის.

ბჟოლითი. ს. ბ. სამუშაოთა, თებერვლის ამბავი

რომ გაახსენებით. არ დაიბეჭდება.

ბზუღაში. კ. ულაშვილს. არ დაიბეჭდება.

ბზუღაში. ფონტიფეოს. სამუშაოთ ვერ ვებედავთ.

ბონის. ხეკაკუნას. რანდინტი უნდა უკაჟოთ რე-

დაქტის კარები არ გაიღება.

მიხილილში. ონავარს. ვკადრებთ ვარს.

საბარკვო. მწვერს. „ახეთის მათა მწვერვალებს  
მოკრძალით ძლიერ ვუსწოვებ თვლებს“.

აქედანვე გამწევა ხალაბურ თქულებას სწული სიბრძნე:

„არა შეჯდა მწვერი ხესა....“

### დ. ჭიათურაში კბილის ექიმი ე. ბ. ლორის-მელიქოვი

ღებულობს ავითყოფებს დილის 10—2 საათამდე და ნაშუადღევს 4 საათიდან 8 საათამდე.

ადრესი: გ. განკინდასის სხლი, ვოჯკისი ხალი.

# 1910 წლისთვის მიიღება ხელის მოწერა ერთელ-კვირულ იუმთრისბურ ჟურნალსა



# მათრახი

და ხალაბური

ყოველ-კვირული, იუმთრისბური ჟურნალი

ვინც ამ თავიდან გამოიწერს ჟურნალს და მთელი წლის ფასს შემოიღნას ავეის-  
ტოს პირველ რიცხვებში ჟურნალთან ერთათ

## პრემიით გაიგზავნება

# ახალი პრემიული

ამ კრებულში მათაყებელი იქნება: ლექსები, მოთხრობები, იუმთრისბური ნაწარ-  
მოები და სხვა. როგორც ორგანიზატორი ისე სთავაზუნა.

წაიხი 300 ვაგერდანი იქნება, მოზრდილი ფორმატის და ელირება 1 მ.

მონაწილეობას მიიღებენ ჩვენი ახალგაზდა მწერლები და პოეტები.

ჟურნალის ფასი მთელი წლის სრულად უნდა აუთილაზალით ზამთრისათვის პირველ  
ივნისამდე. ვინც ამ დრომდე სრულად ვერ შემოიხიანს პრემიას ვერ მიიღებს. ფულის შემოტანა  
შეიძლება ნაწილ-ნაწილით: პირველათ 2 მ. 50 კ. დანახრები 2 მ. 50 კ. პირველ ივნისამდე.

1910 წლის 1 იანვრიდან ჟურნალი გამოვა იმვე ფორმატით და იმვე ში-  
ნაარსით. რედაქცია ეცდება გააუმჯობესოს ჟურნალი. მონაწილეობას მიიღებენ:  
ა' ანი, ბლაგოშვილი, განჯის-გარეა, ეშმაკი, ვოლდეჰარი, ზომბელია, თურდოს  
ზარული, ახასაძანი, კეკელი, ჯეჩუხელი, მალაქაშვილი, შატნა, ტ. რამაშვილი,  
რუსაძე, რუსაგელი, ტუქსიაშვილი, ფან-ტყედი, ქუხიაშვილი, შხანავაძე და სხვანი.

ჟურნალი წლიურათ ღირს 2 მ. თვეურათ 50 კ. ცალკე ნომერი 10 კ

ფულის გამოსავაზნა ღირება: Тифлис. Типография Т-ва „Пром“

Василию Карамановичу Болванову.